

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Štěpána Výborného v právní věci žalobce: **A. P.**, zastoupeného Mgr. Ing. Martinou Zoubkovou, advokátkou, sídlem Pod Všemi svatými 421/10, Plzeň, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2025, č. j. MV-183249-4/SO-2024, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 6. 5. 2025, č. j. 63 A 6/2025-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce podal žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jako „zákon o pobytu cizinců“), které Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 5. 11. 2024 nevyhovělo. Následně žalobce požádal o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza. Žalovaná žádosti nevyhověla, neboť shledala důvod pro neudělení dlouhodobého víza podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců.

[2] Proti rozhodnutí žalované podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Plzni odmítl pro opožděnost. Krajský soud vyšel z informace o doručení rozhodnutí žalované žalobci dne 17. 2. 2025 a z data podání žaloby dne 11. 4. 2024 a dospěl k závěru, že lhůta pro její podání podle zákona o pobytu cizinců uplynula dne 19. 3. 2025.

[3] **Žalobce (stěžovatel)** v kasační stížnosti vychází dokonce z dřívějšího data doručení rozhodnutí žalované než krajský soud, především se však neztotožňuje s aplikací zákona o pobytu cizinců, neboť rozhodnutí žalované trpí závažnými formálními vadami. V rozhodnutí žalované nebyl poučen o možnosti podat správní žalobu a o lhůtě, do které tak může učinit. Řídil se proto obecnou právní úpravou. Vzhledem k absenci poučení byla správní žaloba podána včas, rozhodnutí krajského soudu je proto překvapivé.

[4] **Žalovaný** ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze plně odkázal na napadené usnesení.

II.

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[6] Poté přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[7] Podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí: *Žaloba proti správnímu rozhodnutí musí být podána do 30 dnů od doručení rozhodnutí správního orgánu v posledním stupni nebo ode dne sdělení jiného rozhodnutí správního orgánu, pokud není dále stanoveno jinak. Zmeškání lhůty nelze prominout.*

[8] Nejvyšší správní soud se v minulosti již několikrát vyjádřil k otázce aplikace lhůty pro podání žaloby podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, která je speciální vůči obecné lhůtě stanovené zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“). Obecná úprava se použije tam, kde neexistuje úprava zvláštní. Takovou zvláštní úpravou s přednostní aplikací je právě § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2004, č. j. 7 Azs 68/2004-45, ze dne 8. 8. 2022, č. j. 4 Azs 128/2021-47, bod 26, či ze dne 2. 11. 2022, č. j. 10 Azs 226/2022-25).

[9] Stěžovatel dále vyvozuje neaplikovatelnost lhůty podle zákona o pobytu cizinců z absence poučení o možnosti podat proti rozhodnutí žalované správní žalobu a o lhůtě, do kdy je tak možné učinit. V rozhodnutí žalované uvedené poučení sice skutečně chybí, nejde však o vadu tohoto rozhodnutí, natož takovou, která by způsobovala neaplikovatelnost zvláštní žalobní lhůty.

[10] Správní orgány nemají obecnou povinnost poučovat adresáty svých rozhodnutí o možnosti podat správní žalobu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2024, č. j. 2 Azs 78/2024-26). Povinnost poučit o možnosti podat žalobu podle soudního řádu správního a o (speciální) lhůtě k jejímu podání neplyne žalované ani ze soudního řádu správního, ani ze zákona o pobytu cizinců.

pokračování

[11] Pro úplnost Nejvyšší správní soud konstatuje, že stěžovatelem citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2024, č. j. 10 Azs 154/2024-51, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval vlivem opožděnosti oznámení změny pracovní pozice, na nyní projednávanou věc nelze aplikovat, neboť se týká zcela odlišné otázky.

[12] Krajský soud proto nepochybil, vycházel-li ze speciální lhůty podle zákona o pobytu cizinců a žalobu odmítl pro její opožděnost. Jeho rozhodnutí vycházelo z kogentní právní úpravy, jejíž výklad nebyl sporný, a jako takové nemohlo být nepřipustně překvapivé. Podání žaloby ve lhůtě stanovené zákonem je jednou z podmínek řízení a soud není oprávněn od této podmínky upustit. Za situace, kdy rozhodnutí žalované bylo stěžovateli doručeno nejpozději 17. 2. 2025 (stěžovatel uvádí datum 12. 2. 2025), byla žaloba podaná dne 11. 4. 2025 při třicetidenní lhůtě opožděná.

[13] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že podle § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců jsou rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza a rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza vyloučena ze soudního přezkumu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 Azs 234/2023-51, bod 18, obdobně již rozsudek ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 Azs 171/2019-25, bod 24). Vzhledem k rozhodovacímu důvodu krajského soudu a tomu, že jakékoliv posouzení sporné otázky by nevedlo k jinému výsledku než odmítnutí žaloby, nebylo účelné se touto otázkou v nyní projednávané věci zabývat.

III.

[14] Na základě výše uvedených skutečností dospěl Nejvyšší správní soud závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[15] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2025

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu